

min påstand og min forventning er, at det har de ikke. Men vi vil stadig væk kunne konstatere, at der er stigninger i den globale temperatur, det skyldes bare nogle andre forhold, og så burde vi reservere ressourcerne til at afbøde de effekter, der måtte blive.

Men om 10, 15 eller 20 år når man erkender, at det er det forløb, man står over for, når man opdager det forhold, at der er nedlagt 3.000 målestationer rundt omkring på Jorden, når man opdager, at dér, hvor vi måler temperaturen i vore dage, primært er i lufthavne og andre steder, hvor der naturligvis er højere temperaturer end tidligere, når man målte ude på heden, ja, så opdager man, at mange af de teorier og de modeller, man har bygget op, bare ikke holdt. På det tidspunkt har vi fremskyndet tiden så meget, at nogle af de investeringer, vi burde have foretaget i vore dage, har vi forskertset.

Så i stedet for at det er blevet et politisk prestige-projekt, bør også den danske regering gå i spidsen for, at man gentænker hele det her projekt en gang til. Jeg er sikker på, at den engelske premierminister gerne deltager. Han har store problemer, hvis han overhovedet skal blive genvalgt i Storbritannien. Det bliver han ikke ved at indføre CO₂-afgifter.

Så ud fra alle de fornuftige, sunde, grundige betragtninger er det nuværende tidspunkt at ratificere Kyoto-protokollen på fuldstændig fejlvalg, og jeg skal derfor opfordre mine ærede kolleger til at afstå fra at gøre det.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige tak til det, sådan forstår jeg det i hvert fald, store flertal, der står bag vores ønske om at få Folketingets samtykke til at ratificere Kyoto-protokollen. Det siger sig selv, at jeg vil sørge for at inddrage Folketinget efter de metoder, vi nu engang bruger, i løbet af de forhandlinger, der skal foregå i EU omkring spørgsmålet om byrdefordelingen og basistallene osv. Det siger sig selv.

Det har jeg også gjort indtil nu. Vi har løbende inddraget Folketinget efter procedurerne, og derfor kan det virke overraskende, at De Konservative siger – det var altså en tale, der blev læst højt fra De Konservative – at de ikke er bundet af 21 pct.

Det er Danmark. Det blev forelagt både i Folketingets Miljøudvalg og Folketingets Europaudvalg, og dengang var vi enige, og mig bekendt er der ingen, der efterfølgende har meddelt, at de vil unddrage sig den forpligtelse,

tværtimod. Da vi indgik energireformen, som startede med elreformen, skrev vi i selve elreformen, at de mål, vi satte os, og som mange syntes var meget ambitiøse, var sat under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, og det var udtrykkelig det her. Vi har også bekræftet det ved vedtagelser her i Folketinget. Så Venstre og De Konservative og alle os andre er bundet af de mål.

Vi har også hidtil været enige om basisåret, og hvad det betød. Jeg er enig med hr. Hans Christian Schmidt og andre i, at det er vigtigt at få det afklaret i forhold til de andre, men det er jo stadig væk et spil, som står åbent, og der er det bare vigtigt, at vi holder fast. Det ville bestemt ikke styrke min position, hvis ikke der var et bredt flertal bag det synspunkt, som Danmark har forfægtet hele tiden, og jeg har ment, at alle fornuftige partier har stået bag det synspunkt.

Hvis vi ikke får basisåret opfyldt, bliver vi nødt til at ændre i EU's byrdefordeling, og i så fald har hr. Hans Christian Schmidt ret i, at så er det 14 pct., vi taler om, men det kræver en ny byrdefordeling. Det kræver en ny beslutning, og det vil være meget hasarderet i forhold til Kyoto-protokollens mulighed for at blive ratificeret, fordi det så ville rejse en række andre spørgsmål. Derfor tror jeg, når det kommer til stykket, at vi får accepteret basistallene, men under alle omstændigheder vil Danmark spille konstruktivt og positivt med.

Så er der nogle misforståelser, jeg gerne vil have korrigeret.

Den ene er synspunktet om, at det nærmest kun er Danmark eller nogle meget få lande, som er tilhængere af, at Kyoto-protokollen bliver ratificeret. Vi har netop, som hr. Glerup var inde på, været til møde i New York, og der var det samtlige lande i Europa, ikke kun i EU, men også de vesteuropæiske lande, der står uden for EU, altså Norge og Schweiz, alle de central- og østeuropæiske lande plus Rusland plus Ukraine plus de centralasiatiske republikker, der er omfattet af Annex I, der ønskede en ratifikation. Japan, Australien osv. ønskede også en ratifikation.

Det er klart, at nogle lande har sagt, at de var tvivlende over for, om det var muligt for dem at ratificere, hvis ikke USA var med, men der har været en meget bred, man kan næsten sige universel opbakning til det her synspunkt, og langt, langt inde i det amerikanske system og i den amerikanske offentlighed er der en tilsvarende holdning.